

ABSTRAKT

Cílem mé disertace je obhájit a vysvětlit tezi, že tradiční logická analýza není vhodným nástrojem ke zkoumání argumentace v přirozeném jazyce.

Nejčastější kritika formální logiky jako nástroje pro analýzu přirozeného jazyka je obvykle založena na poukázování na podstatné rozdíly mezi strukturou a sémantikou jazyků přirozených a jazyků logických formalismů. V tom však nevidím hlavní zdroj problémů.

Podle mého úsudku je daleko zásadnějším problémem, že tradiční logická analýza často vychází z problematických epistemologických předpokladů, které analytická filosofie zdělila z empiristicko-positivistické tradice. Jedná se především o pozitivistickou verzi klasického modelu racionality, jako deduktivního usuzování z nějaké báze bezprostředně ověřitelných a nepochybných poznatků. Přesvědčení, že každou rozumnou argumentaci lze redukovat na dedukci takového druhu je tím, co má ospravedlnit tradiční logickou analýzu.

Můj přínos spočívá především v prokázání toho, že nezměníme-li zásadně tato východiska, pak nám pranic nepomůže, budeme-li zkoušet argumentaci v přirozeném jazyce analyzovat pomocí nových a přesnějších logických formalismů.

Problém tedy není ani tak v samotném nástroji, jako spíše ve způsobu jeho užití. Pokud dostatečně zreflektujeme roli demonstrativního usuzování pro argumentaci jako takovou, můžeme její jisté aspekty zkoumat pomocí standardních logických formalismů mnohem plodněji.